

Nr 23.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 30 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.; given Stockholms slott den 12 januari 1946.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag om ändrad lydelse av 30 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370); samt
- 2) förordning om ändrad lydelse av 20 § förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

F ö r s l a g

till

lag om ändrad lydelse av 30 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ (nr 370).

Härigenom förordnas, att 30 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

30 §.

30 §.

3 mom. För försäkringsrörelse, som drivits av *utländsk försäkringsanstalt*, skall såsom här i riket skattepliktig nettointäkt upptagas 5 procent av anstaltens premieinkomst av här bedriven sjö- och trafikförsäkringsrörelse, 6 procent av anstaltens premieinkomst av här bedriven brandförsäkringsrörelse, 15 procent av anstaltens premieinkomst av här bedriven livförsäkringsrörelse och 10 procent av anstaltens premieinkomst av annan här bedriven försäkringsrörelse.

3 mom. För försäkringsrörelse, som drivits av *utländsk försäkringsanstalt*, skall såsom här i riket skattepliktig nettointäkt upptagas 5 procent av anstaltens premieinkomst av här bedriven sjö- och trafikförsäkringsrörelse, 6 procent av anstaltens premieinkomst av här bedriven brandförsäkringsrörelse samt 10 procent av anstaltens premieinkomst av annan här bedriven försäkringsrörelse.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling. Lagen skall äga tillämpning jämväl med avseende å det beskattningsår, för vilket taxering av beskattningsnämnd i första instans verkställes under år 1946.

¹ Senaste lydelse, se 1930:190.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 20 § förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas, att 20 § förordningen den 28 september 1928 om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

Nuvarande lydelse:

20 §.

Varje år — — — före taxeringsåret.

Vid bestämmandet av procentta- len skall iakttagas att, även om dessa i övrigt bestämmas olika för de i 18 § 2 mom. under a) och de i samma mom. under b) avsedda skattskyldiga, procenttalet för *svenska försäkringsanstalter* likväl skall, såvitt avser i försäkringstekniskt hänseende till livförsäkringsverksamhet hänförlig inkomst, bestämmas lika med procenttalet för fysiska personer. Såsom till livförsäkringsverksamhet hänförlig inkomst skall, om försäkringsanstalt driver jämväl annan försäkringsrörelse än livförsäkringsrörelse, anses den del av anstaltens beskattningsbara belopp, som efter förhållandet mellan den i försäkringstekniskt hänseende till livförsäkringsverksamheten hänförliga nettointäkten och anstaltens sammanlagda nettointäkt belöper å livförsäkringsrörelsen.

Föreslagen lydelse:

20 §.

Varje år — — — före taxeringsåret.

Vid bestämmandet av procentta- len skall iakttagas att, även om dessa i övrigt bestämmas olika för de i 18 § 2 mom. under a) och de i samma mom. under b) avsedda skattskyldiga, procenttalet för *livförsäkringsanstalter* likväl skall bestämmas lika med procenttalet för fysiska personer. *Driver försäkringsanstalt jämväl annan försäkringsrörelse än livförsäkringsrörelse, skall dock vad nu sagts gälla, såvitt angår svensk anstalt, allenast den del av anstaltens beskattningsbara belopp som efter förhållandet mellan den i försäkringstekniskt hänseende till livförsäkringsverksamheten hänförliga nettointäkten och anstaltens sammanlagda nettointäkt belöper å livförsäkringsrörelsen och, såvitt angår utländsk anstalt, allenast den del av nämnda belopp som efter förhållandet mellan den skattepliktiga nettointäkten av livförsäkringsrörelsen och anstaltens sammanlagda skattepliktiga nettointäkt av försäkringsrörelse belöper å livförsäkringsrörelsen.*

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

¹ Senaste lydelse, se 1945: 898.

*Utdrag av protokollet över finansärendena, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 janu-
ari 1946.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, ERLANDER, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG.

Efter gemensam beredning med t. f. chefen för handelsdepartementet, statsrådet Danielson, anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga om *ändrade bestämmelser rörande utländsk livförsäkringsanstalts beskattning* samt anför därvid.

Gällande bestämmelser.

I 30 § 3 mom. kommunalskattelagen — vilket stadgande enligt 2 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt är tillämpligt jämväl vid beräkning av skattepliktig inkomst enligt nämnda förordning — stadgas bland annat, att för livförsäkringsrörelse, som drivits av utländsk försäkringsanstalt, skall såsom här i riket skattepliktig nettointäkt upptagas 15 procent av anstaltens premieinkomst av den här bedrivna rörelsen. Skatt påföres sålunda icke som beträffande svensk livförsäkringsanstalt efter det verkliga överskottet på rörelsen med tillägg av en tredjedel av räntan å vissa för försäkringstagarnas räkning fonderade reserver, det s. k. ränteskatteunderlaget, utan efter en schablonmässigt beräknad inkomst. Grundbeloppet för den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten fastställs därvid jämlikt 18 § 2 mom. b) statsskatteförordningen till 10 procent av det beskattningsbara beloppet och skatten utgår med det procenttal av det sålunda fastställda grundbeloppet, som varje år jämlikt 20 § samma förordning bestämmes att gälla för de i berörda författningsrum omförmälda skattskyldiga (svenska aktiebolag m. fl.). Detta procenttal har alltsedan år 1940 utgjort 200, medan procenttalet för de i 18 § 2 mom. a) och c) omförmälda skattskyldiga, däribland fysiska personer, utgjort 150. I fråga om fastställande av nyssnämnda procenttal gällde samma regler för inländsk som för utländsk livförsäkringsanstalt till år 1943, då i 20 § statsskatteförordningen infördes ett tillägg av innehåll att vid bestämmande av skatteprocentalen skulle iakttagas att, även om dessa tal i övrigt bestämdes olika för de i 18 § 2 mom. under a) och de i samma mom. under b) avsedda skattskyldiga, procenttalet för svenska försäkringsanstalter likväl skulle, såvitt avsåge i för-

säkringstekniskt hänseende till livförsäkringsverksamhet hänförlig inkomst, bestämmas lika med procenttalet för fysiska personer. I följd härav har inländsk livförsäkringsanstalt haft att betala skatt med 150 procent av det för anstalten fastställda grundbeloppet, medan utländsk livförsäkringsanstalt haft att erlägga skatt med 200 procent av motsvarande grundbelopp.

Bakgrunden till bestämmelsen om schablonberäkning av utländsk försäkringsanstalts inkomst av livförsäkringsrörelse framgår av det vid propositionen nr 102 till 1927 års riksdag fogade statsrådsprotokollet (s. 389—395). I ett där återgivet yttrande framhöll försäkringsinspektionen, att utländsk försäkringsanstalts beskattningsbara inkomst tidigare brukat uppskattas till viss procent av anstaltens premieinkomst för egen räkning å dess rörelse i Sverige. En sådan regel vore enkel att tillämpa och ledde till resultat, som ej syntes obilliga, om man bestämde procentsatsen efter de svenska försäkringsbolagens erfarenhet om vad dessa bolags överskott i medeltal utgjorde i procent av premieinkomsten för egen räkning inom olika försäkringsgrenar. Enligt inspektionens beräkning hade detta procenttal, avrundat till närmaste 5- eller 10-tal, för livförsäkring under åren 1921—1923, om ingen annan ränteinkomst medräknades än räntan på försäkringsfonden, beräknad efter 4 procent eller den lägre räntefot, som vore gällande för fondens beräkning, utgjort 10. Denna beräkning kunde ej vara annat än ungefärlig, men torde dock kunna bli användbar för det ändamål, varom här vore fråga. Därför syntes man, om man i princip ville bibehålla den förutvarande regeln för beräkning av utländsk livförsäkringsanstalts beskattningsbara inkomst, för det dåvarande kunna bestämma, att den skulle beräknas till 10 procent av anstaltens premieinkomst för egen räkning å dess rörelse i Sverige. Det syntes böra ankomma på Kungl. Maj:t att efter försäkringsinspektionens hörande bestämma de procentsatser, som tid efter annan skulle tillämpas.

Departementschefen anslöt sig i princip till försäkringsinspektionens förslag men ansåg, att som grund för beräkningen borde läggas de utländska försäkringsanstaltarnas premieinkomst utan avdrag för återförsäkringspremier samt att procentsatsernas fastställande vore en beskattningsfråga, som borde prövas av riksdagen. Skulle erfarenheten sedermera visa, att de fastställda procentsatserna icke vore lämpliga, finge desamma enligt departementschefens mening ändras i den för ändring av kommunalskattelagen gällande ordning. Med hänsyn till att ränteskatt föresloges skola uttagas av svenska livförsäkringsbolag borde procenttalet för utländsk livförsäkringsrörelse därvid omedelbart sättas till 15.

Anledningen till det år 1943 gjorda tillägget till 20 § statsskatteförordningen framgår av det vid propositionen nr 172 till 1943 års riksdag fogade statsrådsprotokollet. Enligt vad där anföres hade svenska livförsäkringsbolags förening hos Kungl. Maj:t hemställt om vissa lättnader i de svenska livförsäkringsanstaltarnas beskattning. Därvid anförde föreningen bland annat, att vid kommunalskattelagens tillkomst en beskattning hos försäkringsgivaren, lämpligt avvägd i förhållande till den som eljest skulle åvilat försäkringstagarna, ansetts kunna vinnas genom att ränteskatteunderlaget bestämts till

$\frac{1}{3}$ av räntan å premiereserv och premieåterbäringsreserv, men att förhållandena sedermera förändrats. För att återföra livbolagens räntebeskattning till det läge i förhållande till beskattningen av enskilda personer, vilket rått vid lagens tillkomst, borde ränteskatteunderlaget nedsättas till $\frac{1}{4}$ av räntan å nämnda reserver. Alternativt ifrågasatte emellertid föreningen ett annat förfaringsätt, som skulle leda till i stort sett samma resultat. Härom anförde föreningen:

Enligt 18 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt utgår inkomst- och förmögenhetsskatt med viss i särskild ordning bestämd procent av ett för den skattskyldige fastställt grundbelopp. Detta grundbelopp var tidigare för försäkringsanstalts inkomst i den mån den icke belöpte på aktieägarna, d. v. s. för ömsesidiga försäkringsbolag hela inkomsten och för försäkringsaktiebolagen i det närmaste all inkomst av livförsäkringsrörelse, bestämt till 6 procent av det beskattningsbara beloppet, medan det för försäkringsaktiebolagens inkomst i övrigt var bestämt på samma sätt som för aktiebolag i allmänhet efter en varierande skala med ett maximum av 12 procent. Vid ändring av lagrummet år 1938 bortogs emellertid denna skillnad och grundbeloppet fastställdes för alla försäkringsanstalter till 10 procent av det beskattningsbara beloppet. För fysiska personer bestämdes maximum för bottenskattens grundbelopp samtidigt till 6,5 procent av det beskattningsbara beloppet.

Därest man nu återgår till en i huvudsak likartad uppdelning av försäkringsanstalternas inkomst som före år 1938, skulle vid det årliga bestämmandet enligt 20 § statsskatteförordningen av det procenttal av grundbeloppet, efter vilket bottenskatt skall uttagas, detta procenttal för försäkringstagarnas inkomst inom livbolagen sättas lika med det för enskilda personer bestämda. Härigenom skulle olägenheterna av den olikformiga utvecklingen av skatteprocenten för livbolagen i jämförelse med skatteprocenten för enskilda i stort sett neutraliseras.

För egen del anförde jag till det vid propositionen nr 172 till 1943 års riksdag fogade statsrådsprotokollet, att år 1938 en formell likställighet i beskattningshänseende genomförts mellan försäkringsanstalter och aktiebolag i allmänhet, i det att bottenskattens grundbelopp för båda kategorierna fastställdes till 10 procent av det beskattningsbara beloppet, men att därmed icke åsyftats någon ändring av principen att ränteskatten erlades av livbolagen i försäkringstagarnas ställe. Anledningen till att man likväl ansett sig kunna fastställa bottenskattens grundbelopp lika för försäkringsanstalter och aktiebolag i allmänhet hade varit den, att i fråga om försäkringsanstalter det beskattningsbara beloppet ansetts utgöra endast omkring hälften av det belopp, som enligt grunderna i ämnet egentligen bort beskattas, varför den effektiva skattesatsen endast bleve 5 procent eller något högre än skattesatsen för fysiska personer i det lägsta inkomstkiktet. Den grundtanke, på vilken föreningens förslag byggde — eller att livbolagens skattebörd i princip borde återföras till den relation till fysiska personers skattebörd, som rådde vid bestämmelsernas tillkomst — hade i avgivna remissyttranden godtagits. För egen del hade jag funnit mig kunna vitsorda behovet av en omarbetning av ifrågavarande bestämmelser, vilka utformats med utgångspunkt från helt andra skattesatser än de som för det dåvarande gällde. Denna omarbetning, som emel-

lertid måste ställas något på framtiden, borde icke taga sikte enbart på frågan till vilken kvotdel av räntan ränteskatteunderlaget skulle bestämmas, utan vore det fast hellre önskvärt att hela frågan om livbolagens beskattning bleve föremål för omprövning. Jag hade emellertid ansett de rådande förhållandena nödvändigöora att vissa ändringar omedelbart vidtoges, därvid rubbning dock borde undvikas av de grundläggande principer på vilka beskattningen av livbolagen vilade. Förslaget om sänkning av ränteskatteunderlaget från $\frac{1}{3}$ till $\frac{1}{4}$ av räntans belopp hade jag funnit mig icke kunna tillstyrka, men föreningens alternativa förslag hade jag ansett kunna godtagas såsom ett provisorium i avbidan på en mera fullständig omarbetning av hithörande regler. Detta förslag borde icke uppfattas såsom innebärande ett principiellt avsteg från gällande regler för livbolagens beskattning utan tvärtom såsom ett återställande av den likformighet i beskattningshänseende mellan livbolagen och fysiska personer, på vilken gällande regler byggde.

Vidare må här erinras om, att samtidigt med införandet av det förut angivna tillägget till 20 § statskatteförordningen utfärdades en förordning om begränsning av skatt för svensk livförsäkringsanstalt (Svensk författn.-saml. 1943 nr 265). Enligt sistnämnda förordning äger sådan anstalt åtnjuta avkortning av anstalten påförd statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt värnsskatt eller restitution av redan erlagd dylik skatt med belopp, varmed anstalten på grund av taxering för visst taxeringsår påförd statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, värnsskatt samt allmän kommunalskatt sammanlagt överstiga den för anstalten samma år enligt statskatteförordningen taxerade inkomsten ökad med det belopp, varmed avdrag för erlagda allmänna skatter jämlikt 4 § sistnämnda förordning vid taxeringen medgivits, men minskad dels med ränteskatteunderlaget och dels med anstalten för samma år påförd krigskonjunkturskatt, dock att avkortningen och restitutionen sammanlagt högst må omfatta summan av den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten samt värnsskatten. Syftet med denna skattebegränsning, som sålunda icke gäller för utländsk livförsäkringsanstalt, var att skapa en garanti för att livbolagen icke skulle behöva betala större belopp i stats- och kommunalskatt än som motsvarade överskottet å deras verksamhet.

Framställning i ämnet.

I en den 31 december 1943 dagtecknad, till finansdepartementet ingiven skrift har *det förenade danska lifförsäkringsaktiebolaget Hafnia, svenska avdelningen*, anhållit, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga erforderliga åtgärder för åvägbringande av

1. att det år 1943 utfärdade tillägget till 20 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt utsträcktes att gälla även för utländsk livförsäkringsanstalt;

2. att utländsk livförsäkringsanstalts inkomst av fastighet icke gjordes till föremål för kommunal eller statlig inkomstbeskattning, i den mån fastigheten tillhörde försäkringsrörelsen;

3. att den i 30 § 3 mom. kommunalskattelagen stadgade procentsatsen, efter vilken utländsk livförsäkringsanstalts skattepliktiga nettointäkt beräknades i förhållande till premieinkomsten, nedsattes från 15 till 5 procent; samt

4. att, om framställningen i sistnämnda del ej vunne bifall, tillämpningsområdet för den år 1943 utfärdade förordningen om begränsning av skatt för svensk livförsäkringsanstalt utvidgades så att förordningen bleve tillämplig även å utländsk livförsäkringsanstalt.

Över framställningen ha, efter remiss, *yttranden* avgivits av kammarrätten och försäkringsinspektionen samt av överståthållarämbetet, som därvid såsom eget utlåtande åberopat ett av t. f. taxeringsintendenten E. B. Lundquist till ämbetet avgivet yttrande.

Departements-
chefen.

Vid anmälan av propositionen nr 172 till 1943 års riksdag framhöll jag, att det vore önskvärt att frågan om de svenska livbolagens beskattning bleve föremål för omprövning, men att detta vore en arbetsuppgift av tidskrävande art, varför denna fråga finge ställas något på framtiden. Vid den revision av gällande bestämmelser, som sålunda är avsedd att komma till stånd, bör även frågan om de utländska livförsäkringsanstalternas beskattning tagas under övertvägande.

I nämnda proposition framlades emellertid förslag till vissa omedelbara ändringar av gällande beskattningsregler rörande de svenska livbolagen, vilka förslag av riksdagen godtogos. Det synes befogat, att även i fråga om de utländska livförsäkringsanstalterna vissa ändringar i gällande beskattningsregler omedelbart vidtagas. Dessa ändringar böra i princip avse att återställa den tidigare relationen mellan de svenska och de utländska anstalternas beskattning. Jag vill understryka att jämväl de ändringar, som jag i enlighet härmed kommer att föreslå, böra betraktas som ett provisorium i avbidan på en mera fullständig omprövning av bestämmelserna om livförsäkringsanstalternas beskattning.

Skatteprocenttalet för utländsk livförsäkringsanstalt.

Till stöd för sitt yrkande, att 1943 års tillägg till 20 § statsskatteförordningen måtte utsträckas att gälla även för utländsk livförsäkringsanstalt, har det *danska bolaget* anfört, att man vid tillkomsten av de nuvarande reglerna om beskattning av livförsäkringsrörelse utgått från att utländsk försäkringsanstalt skulle erlägga samma skatt som en svensk anstalt skolat betala, om rörelsen drivits av denna, men att den sålunda från början införda pariteten mellan de svenska och de utländska livbolagens beskattning genom 1943 års ändring av ifrågavarande lagrum definitivt brutits. Det hjälpte icke längre att beräkna den skattepliktiga inkomsten för de utländska livbolagen efter en sådan procentsats av premieintäkten att den komme att motsvara det belopp, å vilket ett svenskt bolag under samma förhållanden skulle ha att erlägga skatt. Skattebördan för det utländska bolaget bleve likväl avsevärt tyngre.

Det danska bolagets framställning har på förevarande punkt tillstyrkts i samtliga *remissyttranden*.

Kammarrätten anför till motivering av sin ståndpunkt i denna del:

Jämväl de utländska livförsäkringsbolagen torde så som skatteunderlags-schablonen bestämts få anses erlægga skatt i försäkringstagarnas ställe. Det kan tilläggas, att i 1928 års inkomstskatteförordning i dess ursprungliga lydelse (373/1928) hänfördes utländska bolag, vilket begrepp givetvis omfattar jämväl utländska försäkringsbolag, i fråga om grundbeloppets bestämmande till samma grupp som fysiska personer. Själva skatteprocenten bestämdes då för varje år enhetligt för samtliga skattskyldiga. Därtill kommer emellertid, att huvudprincipen för de utländska försäkringsbolagens beskattning såsom ovan påpekats just är den, att skattebördan skall avvägas efter de svenska bolagens. Flera och starka skäl synas således tala för att Hafnias framställning på denna punkt bör bifallas.

Försäkringsinspektionen framhåller liknande synpunkter.

T. f. *taxeringsintendenten vid överståthållarämbetet* anför att, då den schablon, efter vilken utländsk försäkringsanstalts skattepliktiga nettointäkt av här i riket bedriven livförsäkringsrörelse fastställdes, beräknats medföra en med de inländska livförsäkringsanstaltarnas i stort sett lika skattebelastning, det torde vara uppenbart, att det år 1943 gjorda tillägget till 20 § statskatteförordningen borde utsträckas att gälla även för utländsk livförsäkringsanstalt.

I likhet med de hörda myndigheterna och på av dem anförda skäl för-
Departements-
chefen.
ordar jag, att det år 1943 gjorda tillägget till 20 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt utsträckes att gälla även i fråga om utländsk livförsäkringsanstalt.

Utländsk livförsäkringsanstalts inkomst av fastighet.

I denna del anför det *danska bolaget*:

Ett utländskt bolag beskattas i princip liksom ett svenskt förutom för inkomst av rörelse även för inkomst av fastighet. Om det svenska bolaget placerar en del av rörelsens medel i fastigheter, minskas inkomsten av rörelsen och därmed skatten på rörelsen i motsvarande grad. Om däremot det utländska bolaget inköper en fastighet, som icke direkt användes i rörelsen (d. v. s. ej till kontorslokaler eller dyl.), och beskattas för fastighetsinkomsten, medför detta ej någon minskning av skatten å rörelsen. Detta torde icke vara rättvist. Från fastighet härflytande inkomst, som kan anses falla inom rörelsen men ändå skall taxeras som inkomst av fastighet, synes icke böra göras till föremål för särskild kommunal eller statlig inkomstbeskattning utan få anses ingå i den genom den schablonmässiga 15-procentsberäkningen deducerade inkomsten.

I anslutning till det sist sagda får bolaget meddela, att bolaget under de senare åren funnit sig nödsakat att förvärva två större hyresfastigheter för att få skäligen ränta å sina fondmedel. Till en början deklarerade bolaget överskottet å fastigheterna som inkomst och blev vederbörligen beskattat därför. Från och med inkomståret 1940 har bolaget dragit konsekvenserna av det förhål-

landet, att hela överskottet avsatts till bolagets fonder och gjort avdrag för avsättningen såsom för ränta å gäld (därvid medgivna avdrag för värde-minskning å fastigheterna framkommit som underskott å dessa, — — —). Detta förfarande har godtagits av taxeringsmyndigheterna åren 1941 och 1942 men ej 1943. I år (1943) ha vi sålunda beskattats för överskott å fastigheterna till ungefär samma belopp som år 1940 (80 361 kronor).

I *remissyttrandena* ha framförts vissa erinringar mot det danska bolagets förslag i denna del.

Kammarrätten vitsordar det danska bolagets uppgift, att beskattningsmyndigheterna vid 1941 och 1942 års taxeringar tagit hänsyn till de av bolaget påpekade förhållandena och genom medgivande av vissa avdrag underlåtit att beskatta bolaget för inkomst av fastighet. *Kammarrätten* anför vidare:

Vid 1943 och 1944 års taxeringar hade Hafnia däremot icke fått någon motsvarande skattelättnad. Enligt vad som framgår av Stockholms stads prövningsnämnds protokoll — — — hade 1943 års vederbörande taxeringsnämnd — under uttalande att taxeringsnämnden vid beräkning av bolagets inkomst av fastighet »i princip» icke fann bolaget berättigat till avdrag för andra gäldräntor än sådana, som belöpte å upplånat, i fastigheterna nedlagt kapital — likväl därutöver beviljat avdrag för gäldräntor beräknade efter 3 procent å $\frac{2}{3}$ av fastigheternas taxeringsvärdet d. v. s. för beräknade räntor å inteckningar i fastigheterna, vilka inteckningar deponerats för täckande av bolagets skuld till försäkringstagarna.

Prövningsnämnden, där bolaget på anförda skäl yrkade avdrag för beräknade gäldräntor efter högre norm än den av taxeringsnämnden godkända, ansåg bolaget överhuvud icke avdragsberättigat för beräknade gäldräntor.

Prövningsnämndens beslut har av Hafnia överklagats till kammarrätten.

Kammarrätten kan givetvis icke här föregripa vederbörande dömande avdelnings beslut genom att i detta sammanhang taga ställning till spörsmålet huruvida en jämkning av beskattningen i sådan riktning, Hafnia begärt, redan är möjlig enligt gällande lag. Då det genom åtskilliga rättsfall fastslagits, att fastigheter inköpta för i framställningen angivet ändamål tillhöra rörelsen (se t. ex. reg:ns årsbok 1938 ref. 60), synes det emellertid vara utom all tvekan, att här föreligger ett missförhållande. Måhända torde därför en åtgärd från lagstiftarens sida, varigenom rättelse därutinnan vinnes, få anses påkallad oberoende av utgången av berörda taxeringsmål.

Att därvid gå så långt, som Hafnia föreslagit, eller att utan vidare fastslå, att utländsk livförsäkringsanstalts inkomst av fastighet icke skall göras till föremål för kommunal eller statlig inkomstbeskattning, i den mån fastigheten tillhör försäkringsrörelsen, läser få anses mindre lämpligt. Den rätta avvägningen härutinnan får emellertid bero på en kommande utredning.

Vid en lagändring i förevarande syfte, vilken givetvis bör avse alla utländska försäkringsbolag, för vilka motsvarande förhållande föreligger, bör man emellertid se till att någon skattelättnad icke beredes de utländska bolagen för inkomst av andra fastigheter än sådana, som verkligen kunna anses ingå i anstalternas svenska rörelse. Missbruk kunna eljest lätt tänkas uppkomma.

Försäkringsinspektionen anför:

Frågan om beskattning av utländsk försäkringsanstalts fastighet — — — erbjuder vissa svårigheter. I fråga om svenska försäkringsanstalter gäller, att kapitalplacering betraktas som ett led i verksamheten, varför inkomst av ka-

pital anses ingå i rörelseinkomsten, dock icke om kapitalet placerats i fastighet, som icke användes i rörelsen. Anledningen till att sådan fastighet betraktas såsom en särskild förvärvskälla torde framför allt vara uppfattningen, att inkomst av fastighet bör beskattas inom den kommun, där fastigheten är belägen. För ett svenskt försäkringsbolag får uppdelningen på olika förvärvskällor ingen annan följd än att, om fastigheten är belägen i annan kommun än där rörelsen bedrivs, kommunalskatten å den del av inkomsten, som härrör från fastigheten, kan komma att beräknas enligt annan skattesats än om nämnda del av inkomsten hänförs till inkomst av rörelse. Om däremot en utländsk försäkringsanstalt placerar medel i fastighet, som icke användes i rörelse, minskas icke härigenom, såsom i fråga om svensk anstalt, den skattepliktiga nettointäkten av rörelse, enär denna intäkt beräknas schablonmässigt till viss procent av premieinkomsten. Genom att fastigheten betraktas som särskild förvärvskälla blir anstalten på så sätt dubbelbeskattad.

I fråga om den kommunala *fastighetsskatten* gälla i viss mån likartade förhållanden. Om för en svensk försäkringsanstalt den sammanlagda nettointäkten av rörelse och fastighet icke understiger den inkomst, som enligt 45 § kommunalskattelagen skall anses beskattad genom fastighetsskatten, medför fastighetsskatten ingen merbeskattning av anstalten. I motsatt fall blir däremot en merbeskattning följden. För en utländsk anstalt medför fastighetsskatten alltid en merbeskattning. Att befria utländsk försäkringsanstalt från fastighetsskatt, vore dock enligt inspektionens mening icke lämpligt, enär utländska anstalter härigenom i vissa fall skulle bli gynnsammare ställda än svenska anstalter.

Beträffande beskattningen av utländska försäkringsanstalters *inkomst* av fastighet vill inspektionen förordna, att ändring vidtages. Generell skattefrihet för dylik inkomst bör dock icke komma i fråga, enär sådan skattefrihet kunde obehörigen utnyttjas genom att större belopp än som erfordrades för rörelsen placerades i fastigheter här i riket. Ej heller synes det lämpligt att medgiva skattefrihet endast av den anledningen att fastigheten tillhör anstalts här i riket bedrivna försäkringsrörelse. Skattefriheten torde böra knytas till vissa särskilda i det följande omnämnda förhållanden.

Enligt 8 § lagen den 24 juli 1903 (nr 94) om utländsk försäkringsanstalts rätt att driva försäkringsrörelse här i riket, sådant detta lagrum lyder enligt lagen den 2 mars 1934 (nr 37), är utländsk försäkringsanstalt, vars rörelse här i riket omfattar livförsäkring, skyldig att redovisa försäkringsfonden för livförsäkring jämte visst tillägg i värdehandlingar av den i 215 § under 1)—6) lagen om försäkringsrörelse omförmälda beskaffenhet eller ock i vissa andra tillgångar, om vilka emellertid i detta sammanhang ej är fråga. Värdehandlingarna skola förvaras här i riket avskilda från anstaltens övriga tillgångar antingen under kontroll av ett av inspektionen förordnat ombud eller ock på visst annat av inspektionen godkänt sätt. Bland nämnda värdehandlingar kunna förekomma även skuldförbindelser, för vilka anstalten äger säkerhet genom inteckning i anstalten tillhörig fast egendom. Inteckningsbeloppet skall i regel ligga inom två tredjedelar av senast fastställda taxeringsvärde, men kan i visst, i 215 § omförmäلت fall uppgå till fulla taxeringsvärdet. Därest anstalt till fullgörande av omförmälda depositionsskyldighet använder inteckningar i egen fastighet, föreligger enligt inspektionens mening skäl att medgiva anstalten viss skattefrihet beträffande inkomst av fastigheten i fråga.

De ovan återgivna bestämmelserna beträffande livförsäkring äga motsvarande tillämpning i fråga om viss annan personförsäkring. Förevarande skattefråga är emellertid i fråga om sådan försäkring av mindre betydelse.

Enligt 21 § lagen den 11 juni 1943 (nr 338) om krigsansvarighet för liv- och invaliditetsförsäkring skall utländsk försäkringsanstalt, som här i riket

driver liv- eller invaliditetsförsäkring, upprätta och hos försäkringsinspektionen söka fastställelse å grunder för lagens tillämpning, varvid inspektionen äger påfordra införande av bestämmelse om skyldighet för anstalten att här i riket nedsätta tillgångar till säkerhet för fullgörande av anstaltens förbindelser enligt grunderna. Även vid sådan nedsättning kunna skuldförbindelser med säkerhet av in-teckning i anstalten tillhörig fast egendom ifrågakomma. I vidare mån än nu sagts kan för närvarande ej nedsättning av sådana skuldförbindelser förekomma.

Om en utländsk försäkringsanstalt för sådan redovisning och nedsättning som ovan avses använder skuldförbindelser med säkerhet av in-teckning i egen fastighet å belopp, vilket utgör endast en mindre del av fastighetens taxeringsvärde, synes det icke rimligt, att anstalten helt befrias från skatt å inkomsten av fastigheten. En befrielse av sådan omfattning skulle kunna obehörigen utnyttjas. Enligt inspektionens mening bör anstalten befrias från skatt för så stor del av inkomsten av fastigheten, som motsvarar förhållandet mellan å ena sidan sammanlagda beloppet av de skuldförbindelser, vilka godkänts för ovan avsedd redovisning och nedsättning, samt å andra sidan fastighetens taxeringsvärde.

Hafnia har icke berört frågan om beskattning av den i fastighet nedlagda förmögenheten. Denna fråga bör emellertid enligt inspektionens mening lösas efter linjer motsvarande dem som ovan föreslås beträffande beskattning av inkomsten.

T. f. *taxeringsintendenten vid överståthållarämbetet* framhåller att då någon sådan divergens, som den vilken nu förekommer i fråga om beskattningen då svensk respektive utländsk försäkringsanstalt åtnjuter inkomst av fastighet, icke varit avsedd, de nu gällande bestämmelserna i detta avseende icke kunna anses tillfredsställande. Det danska bolagets framställning torde sålunda i denna del få anses motiverad. De författningsbestämmelser, som erfordrades för de utländska livförsäkringsanstalternas frikallande från den särskilda skattskyldigheten för inkomst av till försäkringsrörelse hörande fast egendom, varom här vore fråga, borde emellertid avfattas att gälla icke blott utländska livförsäkringsanstalter utan även inom andra branscher här i riket verksamma utländska försäkringsanstalter, då ju även dessas skatteunderlag för härstädes bedriven rörelse beräknades efter schablonmässiga grunder.

*Departements-
chefen.*

En omprövning av gällande regler rörande beskattning av utländsk försäkringsanstalts inkomst av fastighet torde få anses motiverad. Emellertid skulle en reform enligt den linje, som föreslagits av det danska bolaget, icke innebära allenast ett återställande av den tidigare relationen mellan de svenska och de utländska anstalternas beskattning. En dylik reform skulle med andra ord falla utanför den tidigare angivna ramen för de provisoriska ändringar, som i detta sammanhang synas böra vidtagas. Redan av detta skäl lär det alltså vara befogat att, på sätt kammarrätten ifrågasatt, låta med omprövningen i denna del anstå i avbidan på en blivande utredning i ämnet.

Även andra skäl tala emellertid för ett uppskov med det slutliga ställningstagandet till nu förevarande spörsmål. Frågan om beskattningen av utländsk livförsäkringsanstalts inkomst av fastighet torde sålunda icke böra avgöras utan att frågan om utformningen av fastighetsbeskattningen och förmögen-

hetsbeskattningen, i vad angår fastigheter varom nu är fråga, samtidigt upptages till omprövning. Detta kan emellertid icke ske utan ytterligare utredning. Vidare är det önskvärt, att frågan om de utländska livförsäkringsanstaltens beskattning för inkomst av fastighet icke upptages isolerad utan i samband med en omprövning av övriga utländska försäkringsanstalters skattskyldighet för sådan inkomst.

Jag vill slutligen framhålla att, enligt vad jag inhämtat, frågan om det danska bolagets inkomsttaxering åren 1943 och 1944 för närvarande — sedan kammarrätten i det avseende, varom här är fråga, lämnat Stockholms stads prövningsnämnds beslut utan ändring — är beroende på regeringsrättens prövning. Jämväl sist berörda förhållande lärer tala för ett uppskov med prövningen av det danska bolagets framställning om lagändring i nu förevarande del.

15-procentsschablonen för inkomstberäkningen.

Det danska bolaget anför:

Den låga räntenivån under åren närmast före det nu pågående kriget medförde, att den till grund för beräkning av livbolagens fonder liggande räntefoten måste sänkas. Härigenom uppstod en fondbrist, som bolagen hade att amortera med i deras rörelse uppkomna överskott. Detta föranledde i sin tur, att överskotten sjönko så att bolagens inkomstförhållanden kommo att te sig på ett helt annat sätt än tidigare. Den speciella konstruktionen av livbolagens inkomstbeskattning gjorde, att skatterna icke sjönko i samma grad som överskotten, vilket i sin tur medförde, att bolagens skattebörda i förhållande till överskotten ökades. Denna utveckling har ytterligare tillspetsats genom de under senare år starkt ökade skattesatserna. Särskilt synas de utländska livbolagen ha blivit lidande av dessa förhållanden.

Frågan huruvida skattebördan för de utländska livbolagen för tillfället är riktigt avvägd eller ej synes — — — få anses beroende av, hur de svenska livbolagens beskattningsförhållanden utvecklats. Den skattepliktiga inkomsten för dessa utgöres av överskottet å rörelsen samt $\frac{1}{3}$ av räntan å för försäkringstagarnas räkning avsatta reserver. Sistnämnda andel av den skattepliktiga inkomsten, det s. k. ränteskatteunderlaget, är emellertid begränsad så att hela den summa, varå skatt beräknas, ej får överstiga ett belopp motsvarande 4 gånger överskottet. Skatten är sålunda för ett svenskt livbolag delvis beroende av överskottet. Visserligen ha skatterna för de svenska livbolagen under de senare åren ökats, om man ställer dem i proportion till överskotten, men jämför man dem med premieinkomsterna, ha de icke förty under samma tid minskats avsevärt, beroende på att överskotten på grund av de nödtvungna fondavsättningarna nedgått och dragit skatterna med sig i denna riktning. I själva verket torde förskjutningen härvidlag icke vara obetydlig, och skulle pariteten mellan de svenska och de utländska livbolagen bibehållas, synes det för de senare i förhållande till premieintäkterna bestämda skatteunderlaget böra sänkas minst till $\frac{1}{3}$ av det nu gällande.

I remissyttrandena ha framförts erinringar mot vad det danska bolaget i denna del anför.

Kammarrätten yttrar:

Det torde vara obestriddligt, att under den tid, då de av räntefallet betingade fondförstärkningarna pågingo, de svenska livbolagen genom gällande skatte-

lagsbestämmelser haft förmåner av väsentliga skattereduktioner, av vilka de utländska bolagen icke kommo i åtnjutande. Det torde dock icke kunna sättas i fråga att nu efteråt giva dem någon kompensation härför. En annan sak är om, sedan nu jämviktsläget med avseende å fondavsättningarna åter uppnåts eller i allt fall snart torde komma att uppnås, någon rubbning kan anses hava inträtt i den relation mellan överskott och premiereserv från vilken man utgick vid antagandet av de procenttal, som valts för schablonbeskattningen. Även om av framställningen framgår, att, såvitt Hafnia rör, procenttalet kan anses för högt, torde dock de mera allmänt hållna uttalanden, på vilka bolaget grundat sin begäran om sänkning av skatteunderlaget, icke vara tillräckliga för att kunna läggas till grund för en slutgiltig lagstiftning i ämnet. Förrän en utredning i sådant hänseende föreligger, kan frågan om skatteunderlagets reducering icke med säkerhet bedömas. Emellertid vill kammarrätten med hänsyn till omständigheterna icke motsätta sig att i avbidan på en kommande utredning en provisorisk nedsättning av procentsatsen för livförsäkring förslagsvis till 10 procent omedelbart företages.

Vid en kommande utredning torde böra övervägas, huruvida man vid den höjning av procenttalet, som betingas av ränteskatten, bör taga hänsyn till i vilken utsträckning premier för pensionsförsäkringar ingå i bruttopremiebeloppet. (Antalet pensionsförsäkringar utgör numera för Hafnia, enligt vad kammarrätten under hand inhämtat, i jämförelse med förhållandet vid lagstiftningens tillkomst väsentligt större del av hela anskaffningsbeståndet.) Då ju ingen ränteskatt utgår för dylika försäkringar, kan denna omständighet tänkas böra bli en modifierande faktor vid ifrågavarande avvägning.

Försäkringsinspektionen framhåller:

Minskningen i de svenska livförsäkringsanstalternas årsöverskott har förorsakats av räntefallet under 1930-talet, vilket dels medfört minskade ränteeinkomster dels nödvändiggjort förstärkning av premiereserverna genom anlitan de av årsöverskotten. Efter hand som anstalterna genomfört förstärkningen av premiereserverna till en storlek motsvarande 3 % räntefot, kan man vänta sig en ökning av årsöverskotten. Dessa torde emellertid icke på länge komma att återgå till den storlek i förhållande till premieinkomsten, som gällde före räntefallet. De flesta anstalterna fortsätta förstärkningen av premiereserverna till en storlek motsvarande räntefoten 2,75 %. Då denna förstärkning fortgår i en långsammare takt än den tidigare, tager den årligen mindre del av överskotten i anspråk än den sistnämnda men kan å andra sidan i allmänhet icke väntas slutförd förrän i mitten eller slutet av 1950-talet. Även bortsett från denna fortsatta förstärkning skulle årsöverskotten vid den nu rådande räntenivån i regel icke ha uppnått samma relativa storlek som före räntefallet. Först efterhand som premiereserven för försäkringar, vilka meddelats mot premier enligt nu gällande grunder, växer till en väsentlig del av den totala premiereserven, kan man vid bibehållet ränteläge vänta sig, att årsöverskottens relativa storlek närmar sig den nivå, som rådde före räntefallet.

Vad här sagts avser de överskott, som framkomma, innan avsättning av premieåterbäring skett. Då nämnda avsättning får avdragas vid beräkning av det skattepliktiga årsöverskottet, blir dettas storlek beroende av de grunder för beräkning av premieåterbäring, som Kungl. Maj:t stadfäster. Under förutsättning att i fortsättningen samma principer som hittills komma att tillämpas vid stadfästelse av grunder för beräkning av premieåterbäring, kunna livförsäkringsanstalternas skattepliktiga årsöverskott väntas under avsevärd tid bliva väsentligt mindre än under det skede, vars siffror ligga till grund för bestämmelsen, att nettointäkten av utländsk försäkringsanstalts livförsäkringsrörelse skall utgöra 15 % av premieinkomsten.

Sistnämnda procenttal var avsett att leda till en beräknad nettointäkt, som motsvarar icke blott överskottet utan även det s. k. ränteskatteunderlaget. Detta skall enligt huvudregeln utgöra en tredjedel av den enligt grunderna beräknade räntan å premie- och premieåterbäringsreserverna för direkt tecknad kapitalförsäkring. Enligt vissa spärregler minskas emellertid ränteskatteunderlaget, då överskottet understiger viss gräns. Detta har exempelvis medfört, att i samband med premiereservförstärkningen ränteskatteunderlaget ofta varit obetydligt eller helt försvunnit. För samtliga svenska anstalter, som bedriva livförsäkringsrörelse, utgjorde för år 1943 ränteskatteunderlaget enligt huvudregeln 8,3 % av premieinkomsten för här i riket direkt bedriven livförsäkringsverksamhet.

Medan kvoten mellan ränteskatteunderlaget enligt huvudregeln och premieinkomsten är ett tal, som förändras tämligen långsamt, är kvoten mellan det skattepliktiga årsöverskottet och premieinkomsten underkastad starka växlingar och dessutom, såsom ovan framhållits, beroende av de grunder för beräkning av premieåterbäring, som för varje gång stadfästas för blott ett eller några få år framåt. Det är därför icke möjligt att med några anspråk på säkerhet uppskatta de framtida årsöverskotten. Man torde emellertid icke för den närmaste tiden böra uppskatta desamma till högre belopp än ett fåtal procent av premieinkomsten. Med hänsyn till vad ovan sagts om ränteskatteunderlaget, torde man kunna uppskatta den skattepliktiga nettointäkten av livförsäkringsrörelse, d. v. s. summan av överskottet och ränteskatteunderlaget, till mellan 10 och 15 % av premieinkomsten, under förutsättning att ränteskatteunderlaget beräknas enligt huvudregeln. Skall procenttalet avrundas till närmaste 5- eller 10-tal, kan det vara tveksamt, huruvida 10 eller 15 % av premieinkomsten bör väljas. Vid stadfästelse av premieåterbäringsgrunder har hittills beaktats, att grunderna icke, såvitt kunnat förutses, skulle leda till en avsättning av premieåterbäring, som tillsammans med övriga obligatoriska avsättningar medförde, att spärreglerna vid ränteskattens beräkning trädde i tillämpning. Emellertid kunna naturligtvis det oaktat spärreglerna träda i tillämpning och ränteskatteunderlaget sålunda understiga det enligt huvudregeln beräknade beloppet, varför det ovan angivna talet, 8,3 %, är för högt. Detta förhållande kan utgöra skäl att välja procenttalet 10. Såsom ett bidragande skäl härtill kan även anföras, att de utländska livförsäkringsanstalterna under de senaste tio åren blivit mycket hårdare beskattade än de svenska anstalterna. Då frågan om beskattning av livförsäkringsrörelse kan förutses inom kort bliva föremål för förnyad uppmärksamhet, kan man betrakta en nu företagen eventuell ändring av procenttalet såsom ett provisorium. Vid sådant förhållande synes det befogat, att vid bestämmandet av procenttalet taga hänsyn till att under den senare tiden de utländska anstalternas livförsäkringsrörelse beskattats väsentligt hårdare än de svenska anstalternas. Med hänsyn till det anförda har inspektionen intet att erinra mot att procenttalet sänkes från nu gällande 15 till 10.

T. f. *taxeringsintendenten vid överståthållarämbetet* avstyrker det danska bolagets framställning i förevarande avseende. Han anför:

Till en början må i detta sammanhang framhållas, att, förutom Hafnia, vars årliga premieinkomst torde belöpa sig till mellan 1 500 000 och 2 000 000 kronor, endast en utländsk försäkringsanstalt för närvarande driver livförsäkringsrörelse här i riket, samt att denna anstalts årliga premieintäkter uppgå till allenast mellan 275 000 och 300 000 kronor. Visserligen finnas härutöver en del utländska försäkringsanstalter, vilka, ehuru de numera upphört att härstädes teckna nya livförsäkringar, alljämt uppbära premier för äldre försäkringar, men dessas årliga premieinkomster röra sig om relativt sett blyg-

samma belopp och uppgå endast i ett undantagsfall till inemot 10 000 kronor. Det är sålunda allenast ett fåtal skattesubjekt, som i högre grad beröras av påtalade nackdelarna med de skilda grunderna för skatteunderlagens beräkning.

I betraktande härav och då Hafnia vid förfrågan upplyst, att de av räntefallet nödvändiggjorda extraordinära fondavsättningarna för bolagets del beräknats vara fullgjorda i och med bokslutet för år 1945, och avsättningarna till krigsförsäkringsfonden torde upphöra i nära anknytning till fredsslutet, kan här berörda relativt sett tillfälliga rubbning av pariteten mellan de inländska och de utländska livförsäkringsanstalternas skattebelastning knappast utgöra skäl för att nu av denna anledning till omprövning upptaga av Hafnia under punkt 3 ifrågasatta korrigerings av förenämnda schablon.

Departements-
chefen.

Den skattepliktiga nettointäkten av livförsäkringsrörelse, som härstädes bedrivits av utländsk försäkringsanstalt, skall enligt nu gällande regler anses utgöra 15 procent av premieinkomsten. Det danska bolaget har hemställt att procenttalet måtte sänkas till 5.

För ett slutgiltigt ställningstagande till det framlagda ändringsyrkandet erfordras utan tvivel ett mera omfattande material än det nu föreliggande. Med hänsyn till vad kammarrätten och försäkringsinspektionen anfört och då frågan ur statsfinansiell synpunkt är av ringa betydelse anser jag mig emellertid det oaktat icke böra motsätta mig, att procenttalet i enlighet med de nämnda myndigheternas förslag — och i avbidan på en blivande utredning i ämnet — nu nedsättes till 10.

Begränsning av skatt för utländsk livförsäkringsanstalt.

Det danska bolaget framhåller, att behovet av en maximering av skatteplikten torde vara minst lika stort för de utländska bolagen som för de svenska. Under åren 1934—1942 hade bolaget haft underskott å sin rörelse varje år med undantag av år 1938, då det förelegat en kursvinst på främmande valuta om 424 347 kronor. Bolaget fortsätter:

Det har sålunda under åren 1934—1942 uppstått följande över- eller underskott:

	Överskott	Underskott
År 1934		Kr. 112 929: —
» 1935		» 84 995: —
» 1936		» 69 328: —
» 1937		» 589 751: —
» 1938	Kr. 143 982: —	
» 1939		» 89 612: —
» 1940		» 427 307: —
» 1941		» 150 813: —
» 1942		» 37 189: —

Utöver de här angivna förlusterna, som framkomma direkt på den svenska rörelsen och som äro täckta av huvudkontoret i Köpenhamn, har huvudkontoret ytterligare lidit förlust genom att det icke har fått täckning för den svenska avdelningens andel i centraladministrationen i Köpenhamn.

Enligt senare lämnad uppgift har bolaget under åren 1941—1945 i utskylder erlagt respektive 105 499 kronor, 96 349 kronor, 120 751 kronor, 135 855 kronor och 137 672 kronor.

Det danska bolagets framställning i förevarande del avstyrkes av kammarrätten och försäkringsinspektionen men tillstyrkes, under vissa förutsättningar, av t. f. taxeringsintendenten vid överståthållarämbetet.

Kammarrätten anför:

Vid övervägandet härav måste den omständigheten bringas i åtanke, att den åsyftade spärregeln för de svenska livbolagens vidkommande tager sikte på det förhållandet, att skatten, som för dessa skattskyldiga beräknas på överskottet ökat med ränteskatteunderlaget, ansetts rimligen icke böra taga mer än överskottet i anspråk. Då ju skatten för de utländska bolagen beräknas allenast på ett schabloniserat rörelseöverskott, i förekommande fall ökat med inkomsten av andra inkomstkällor, föreligger de två kategorierna skattskyldiga emellan ett inkommensurabelt förhållande, som gör, att ifrågavarande förordning om skattebegränsning svårligen låter sig applicera på de utländska bolagen.

I och för sig förefaller det visserligen rimligt, att icke mera än överskottet — inklusive alltså inkomst av annan inkomstkälla — finge tagas i anspråk för skatt.

En bevisning i strid med schablonen om vad som skall anses såsom verkligt överskott är emellertid enligt grunderna för lagstiftningen utesluten.

Om, såsom ovan förordats, en reduktion kommer till stånd i fråga om beräkningen av inkomsten för utländskt bolags i rörelsen nedlagda fastighet, kan man vidare med nuvarande skattesatser näppeligen befara, att till gäldande av skatt skall åtgå mer än vad som skäligen bör anses vara ifrågavarande anstalters överskott.

Försäkringsinspektionen framhåller, att en bestämmelse av här ifrågasatt art förutsätter, att överskottet på en utländsk försäkringsanstalts livförsäkringsrörelse i Sverige på något sätt definieras. Om en tillfredsställande sådan definition kunde åstadkommas, vore det otvivelaktigt lämpligast, att beskattningen ordnades som för de svenska livförsäkringsanstalterna, nämligen genom skatt å överskottet och ränteskatteunderlaget. Anledningen till det nu tillämpade schablonmässiga förfaringsättet vore emellertid just svårigheten att på tillfredsställande sätt definiera överskottet för de utländska anstalternas rörelse här i riket. Då denna svårighet icke vore mindre nu än vid tiden för lagens tillkomst, ansåge försäkringsinspektionen det olämpligt att i lagen införa en definition av nämnda överskott.

T. f. *taxeringsintendenten vid överståthållarämbetet* anser det på grund av den avsedda likställigheten i fråga om skattebördan mellan de inländska och de utländska försäkringsföretagen ligga i öppen dag, att bestämmelserna om begränsning av skatt för svensk livförsäkringsanstalt bör utsträckas att gälla även utländsk livförsäkringsanstalt, därest en sådan författningsändring låter sig på ett ur kontrollsynpunkt och i tekniskt hänseende tillfredsställande sätt genomföras.

*Departements-
chefen.*

Förslaget om utvidgning av den år 1943 utfärdade förordningen om begränsning av skatt för svensk livförsäkringsanstalt till att gälla även i fråga om utländsk anstalt anser jag mig, på skäl som av kammarrätten och försäkringsinspektionen anförts, icke kunna tillstyrka.

Departementschefens hemställan.

I enlighet med det nu anförda har inom finansdepartementet utarbetats förslag till

1) *lag om ändrad lydelse av 30 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) samt*

2) *förordning om ändrad lydelse av 20 § förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.*

De sålunda föreslagna författningarna torde böra träda i kraft så snart som möjligt och tillämpas redan med avseende å 1946 års taxering.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att ifrågavarande författningsförslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Sven Bucht.